

RadioAzione [Croatia]

Ukinimo Političkog Zatvorenika

Ukinimo Političkog Zatvorenika
2015.

desruines.noblogs.org

prevela: Erika. Naslov originala *Pour en finir avec le Prisonnier
Politique*, "Des Ruines", Anarhistički periodični časopis, januar
2015.

yu.radioazione.org

2015.

Već par godina vidimo kako se ponovno pojavljuje pojam "politički zatvorenik". Pojam koji smo smatrali da je nestao već desetljećima, barem iz antiautoritarnih sredina.

Pojam koji je postao tipičan za razne markističke ili maoističke sekte, za Amnesty International ili za građanske političke disidente u autoritarnim režimima kao što su Rusija, Birmanija ili Iran; ili pak u okvirima borbi za takozvano nacionalno "oslobođenje", od Baskije do Kurdistanu, prolazeći kroz Palestinu; ali tipičan i za krajnju desnicu. Iz čega, dijelomično, proizlazi naš osjećaj tjeskobe naspram ponovnog pojavljivanja ovog pojma, u raznim dijelovima svijeta, u ustima drugova. Želimo ukinuti, danas i zauvijek, navedeni pojam ne samo zato što je oprečan svim našim antipolitičkim perspektivama, zato što smo mi oprečni svima koji nama žele upravljati, koji nas žele zastupati i nama vladati putem sredstva politike. Nego i zato što, uz ovo uskrснуće, postoji i, svjesna ili nesvjesna, nezdrava posljedica stvaranja razlika između zatvorenika samo na temelju "krivičnih djela" za koje nas država optužuje, kroz povećalo Kaznenog zakona. To vodi u društvenu hijerarhiju, po takozvanoj vrlini okrivljenih djela, između onoga zaslužuje da bude oslobođen ili podržan i drugih. Poništavajući sve stoljetne antizatvorske kritike anarhista i antiautoritaraca. Radilo bi se dakle o izražavanju solidarnosti samo zatvorenici koji su u zatvoru zbog svojih ideja, na štetu ostatka zatvorskog stanovništva, potpuno zaboravljenog ili korištenog samo za potvrdu, na njihovoj koži, neke teorije.

No, što je točno politički zatvorenik? Pogledajmo s aspekta moći: za Vijeće Europe, na primjer, političkim zatvorenikom treba smatrati zatvorenika ako mu je zatvorom uskraćeno jedno od osnovnih prava zajamčenih *Europskom Konvencijom o Ljudskim pravima*, posebice "sloboda misli, savijesti i vjeroispovijesti, sloboda izražavanja i informacije, i sloboda okupljanja i udruživanja". Ali, i ako je zatvor

Krenuvši od svega toga, kada čujemo da se antiautoritarni revolucionari izjašnjavaju kao "politički zatvorenici", ili još gore kada zahtjevaju takav status od neprijatelja, žalosti nas takav načinom pravljenja razlike među zatvorenicima. Koja druga namjera stoji iza svega toga, osim da vlastita zatvorska kazna bude priznata kao "nepravедna" ili da neprijatelj postupa na drugačiji način, ili pak odobri povlastice ili pomilovanje?

Razmislimo dobro, gdje leži interes odvajanja revolucionara u zasebne grupe; svakodnevni život je fluidniji i zatvorenici bi se mogli međusobno bolje razumjeti (ali zbog čega točno?). No, s druge strane, da li je odvajanje od drugih zatvorenika za jednog revolucionara to zaista dobra ideja, što mnogi već čine vani zatvarajući se u komeune, u društvene centre i sredine kontra-kulture, sklerotizirane krvnim srodstvom?

S druge strane, nije slučajna sklonost države, kao što možemo vidjeti u Grčkoj ili u Italiji, da izolira anarhističke zatvorenike od drugih zatvorenika. Upravo zato da izbjegne širenje njihovih ideja i djela pobune i borbe među ostalim zatvorenicima, da izbjegne razaru. Zato da bi zajamčila mir i red, odvajajući one koji bi, da se udruže, mogli još više preznojiti zatvorske uprave.

Mi odbijamo, dakle, tu razliku između "političkih zatvorenika" i "zatvorenika običnih kriminalaca", pošto ona postaje, neizbježno, odobravanje zatvorskog sistema. Zato što ne postoje politički zatvorenici, ili su pak svi zatvorenici politički, dakle nitko.

Solidarnost sa svim zatvorenicima i zatvorenicama društvenog rata, sloboda za sve.

Neki zaraženi antipolitički i antidruštveni anarhisti

nemetnut iz čisto političkih razloga, bez ikakve veze s ijednim kršenjem. No, tiču li se ta demokratska naklapanja anarhista?

Da budemo jasni, mi smatramo da je većina zatvorskih kazni, danas kao i uvijek, uzrokovana mnogo više političkim kontekstima i razlozima, nego specifičnim kršenjima. Zato što, mada se na sudskom procesu optužnice gotovo uvijek temelje na konkretnim djelima, uvijek država i njen pravosudni sistem odlučuju u kojoj će mjeri kazniti ovo ili ono specifično djelo, ovaj ili onaj dio stanovništva. Zato što je represija baš svih takozvanih "nezakonitih" djela, očigledno, tehnički neizvediva. Zbog prevelikog broja zakona, zbog broja policajaca ili zbog drugih tehničkih, ili pak političkih, razloga, pošto bi tolerancija nultog stupnja povukla za sobom i veći rizik pobuna. Represija nezakonitosti (a zatvor je jedan od sredstava) odgovara, dakle, određenoj strategiji i političkim programima.

Zar ne zatvaraju osobe kako bi povećali ili smanjili cifre koje će poslužiti izbornim ambicijama političara, kako bi dokazali neku teoriju ili bacili pijesak u oči? Zar ne zatvaraju nadasve nepoželjne koje ne žele vidjeti drugdje u društvu, nepoželjne koji se često suočavaju s represivnim institucijama zbog svog siromaštva, dakle zbog svoje nemogućnosti da se obrane sredstvima koje pravda tvrdi da "jamči" istima, kao što su odvjetnici, koji rade samo ako su skupo plaćeni, ili pak jamstva dohotka i doma, luksuz za većinu zatvorenika. Sve je uređeno na način da zatvori budu ispunjeni siromasima, a tako zaista i je.

Stoga, ako pravda ne može biti drugo doli pravda građanstva protiv neukrotivih (ili ne) siromaha, tj. klasna pravda, onda koji zatvorenik nije politički zatvorenik? Ako zatvor posjeduje pravu političku i društvenu ulogu, kao što je održavanje društvenog reda i mira, onda koji zatvorenik nije politički zatvorenik? Rečeno na jednostavniji način, budući da je zatvor političko sredstvo onda su svi zatvorenici politički zatvorenici. I u tom slučaju ne preostaje ništa drugo nego baciti taj pojam u smeće politike. Zato što ova potonja

nije nešto što nam pripada, nego nešto što želimo uništiti sve do njenog posljednjeg izraza.

K tome, taj isti pojam možemo dovesti u pitanje i što se tiče njegovih aspekata "nevinosti". U stvari, često se koristi kako bi se opisala "nepravedna" narav određene zatvorske kazne, kao što je to u slučaju Mumie Abu-Jamala [*član Black Panther Party, kasnije novinar, 1982. osuđen na smrt zbog ubojstva policajca*], Georgesu Ibrahimu Abdallaha [*vođa libanonske marksističke gerilske grupe LARF, osuđen u Francuskoj, 1987., na doživotni zatvor, nap.prev.*] ili Pussy Riot, tek toliko da uzmemo najpozantije primjere današnjice, ili najmedijske. Dakle, to se očituje kroz insistiranje na dokazivanju njihove "nevinosti", pošto su zatvoreni samo zbog svojih ideja: zahtjevati status političkog zatvorenika znači zahtjevati slobodu izražavanja (ili njeno poštivanje, u zemljama u kojima je ista već službeno i teorijski priznata). Što dovodi do perverznoeg efekta da se istovremeno opravdavaju zatvorske kazne zbog "pravih" kaznenih djela, koja nisu obilježena takvom slobodom izražavanja. U slučaju da su zatvorenici očito počinili djela za koja su optuženi i priznaju ih, proglasiti ih "političkim zatvorenicima" znači željeti dokazati da ta djela nisu ništa drugo nego odgovor na "nepravedne" i "nelegitimne" zakone, kao da su drugi zakoni (zbog kojih su zatvoreni drugi zatvorenici) "pravedni" i "legitimni". Na koncu, u oba slučaja radi se o potvrđivanju njihove nevinosti oduzimajući im odgovornost, na ovaj ili onaj način, ili pak nastojeći prikazati u očima neprijatelja njihova djela kao legitimna. Pristup koji ne bi odgovarao, na primjer, pljačkašima, i koji u svakom slučaju nije uopće anti-zatvorski ili revolucionaran. Radilo se o zahtjevanju "slobode izražavanja" ili o prosvjedu protiv "nepravednog" zakona, oba ova poteza su samo zahtjevi upućeni državi, kako bi se preuredila, usavršavajući tako svoj dominij nad našim životima.

Pošto smo anarhisti ne želimo ulaziti u političku raspravu (sa ili bez moći) da bi definirali što je moralno pravedno, vrlina, a što nije. Kao dobri laici, sve to ostavljamo njihovoj pravdi i njihovim crkvama svake sorte. Jedino što nas zanima, u vezi zatvora, je njihovo potpuno i krajnje uništenje, bez pregovora i bez reformi. A do toga ćemo stići samo kroz borbu i pubune, kako unutar tako i izvan zatvora.

Ne želimo time reći da svi zatvorenici zaslužuju našu bezuvjetnu solidarnost. Zato što ne poimamo solidarnost kao dug ili kao obavezu, nego kao oružje reciprociteta u borbi protiv postojećeg. Zato izražavamo našu solidarnost svim zatvorenicima u pobuni koji se, bez posrednika, bore protiv uslova kojima su podvrgnuti, bez posebnih razlika. Zato jer mada ne podržavamo ideje ili djela svih zatvorenika, i mada ih ponekad čak i potpuno preziremo, u jednoj točki moramo biti jasni: mi smo protiv svih oblika zatvora i ne priželjkujemo ga čak ni našim najgorim neprijateljima. Odnos koji imamo sa pobunjenim zatvorenicima je, dakle, interesni odnos, zato što se radi u susretu sličnih interesa, pobune i/ili ustanka. Ne radi se o mučenicima ili o velikim odricanjima... Ne radi se o altruizmu, radi se samo o drugovima, dakle o suučesništvu, koji se ne smije brkati s milošću.

Naravno, nama je jednostavnije izraziti našu solidarnost drugovima nego nepoznatim osobama s kojima ne dijelimo zajedničku priču, zato što su nam "kako i kada" pristupačniji i prepoznatljiviji, brže i jednostavnije, ali solidarnost ne smije zapasti u lijenost, ona mora nadići granice identiteta malenih grupa, da bi se proširila na sve zatvorenike društvenog rata i stremila slobodi svih osoba, inače ta solidarnost ne bi uopće bila revolucionarna, bila bi samo isprazan znak prepoznavanja između poznatih osoba, koja vrijedi koliko i svaki drugi oblik solidarnosti zajednice i identiteta.